

— **Н**е съм търсачка на злато.
Картър Уесекс държеше телефона между ухото и рамото си и в същото време изпразваше съдържанието на платнената си чанта на пода на пералното помещение. Дрехите бяха покрити с пръст, мъх и разни неща, които като че ли се движеха.

— Никога не съм казвала, че си.

Гласът на най-добрата ѝ приятелка беше успокояващ, но Картър познаваше добре този тон. Същият, който я вкарваше в беля, когато бяха тийнейджърки.

— Да, и също така не съм мазохистка — каза тя, като се опита да не обръща внимание на факта, че възможността я привличаше. — Мъжът, чиято собственост е планината, е труден човек. Изхвърлил е от земята си повече мои колеги, отколкото топки е хвърлил начинаещ питчър.

По линията до нея долетя смях.

— Мразя аналогите със спорта, а и това сравнение не е добро.

Картър реши да се бори по-упорито, надявайки се планът ѝ за лятна почивка да не бъде съсипан от предложение, което не може да отхвърли.

— Е, както чух, Ник Фарел извежда мизантропията на ново ниво и изпитва особена ненавист към археолозите. Знаеш ли кой е той? Корпоративният играч, чието име е по страниците на вестниците, защото измамил някакъв човек в бизнес сделка.

— Знам историята, а също и каква е репутацията му.

— Защо тогава ми причиняваш това?

Думите излязоха от устата ѝ като стенание.

— Време е някой да разреши тази загадка, чиято история датира от 1775 година.

– Това е вълшебна приказка, Уди.

Уди бе по-широко известна като Грейс Удуърд-Хол. Двете се бяха запознали в живописно подготвително училище в Нова Англия, в което прекараха четири години и се специализираха в печеленето на мачове по хокей на трева и контрабандно внасяне на вино в спалното помещение. Бяха популярни благодарение и на двете.

Като възрастни, имаха лична и професионална връзка. Специалността на Картър като историк и археолог беше колониалният период. Семейството на Грейс ръководеше фондацията „Хол“, един от най-големите национални източници на субсидии за разкриване и запазване на американската история. Картър бе получила субсидии от фондацията за доста свои разкопки.

– Чете дневника на Брит, нали?

Произношението на Грейс бе перфектно като на всеки, израснал в Ъпър Ийст Сайд, обаче Картър знаеше истината. Грейс беше с външността на изискана дама, но имаше грубо чувство за хумор и склонност да се забърква в беди, като и двете ѝ черти бяха затвърдили приятелството им.

– Дневникът на Фарнсуърт? Разбира се, че го прочетох. Всички историци, специалисти по колониалния период, имат копия. Показва странно предпочитание към куршуми и войници от опълчението.

Картър сведе поглед и видя един паяк да използва изпод панталона ѝ в цвят каки. Не беше готова да го убие, но не го искаше и за съжител в къщата. Протегна ръка над пералната машина, взе чашка от кафе, пълна с гвоздеи, изпразни съдържанието ѝ върху сушилнята и захлупи нашественика.

– Значи, се питаш какво е станало – каза Грейс.

– Знам какво е станало. Американски герой бил заклан, цяло състояние злато изчезнало и са посочили индианеца водач за виновник. Край на историята.

– Трудно ми е да повярвам – каза Грейс сухо, – че не си забелязала всички празни места в историята. Някой трябва да отиде в планината Фарел и да разбере какво е станало с Уиншип и хората му.

– Е, не е задължително да съм аз. – Картър започна да пъха ризи и чорапи в пералнята, като внимаваше да не преобърне чашката за кафе. – Имат нужда от паранормален изследовател,

за да сложи край на всичките тези обсебващи глупости. Призракът на Червения ястреб охранява златото? Хайде де.

– Виж, като оставим настрана призраците, това наистина е съвършеният проект за теб, който само чака да се заемеш с него. Засяга твоя период, в пустошта е и представлява съществена част от историята.

– Току-що се върнах у дома след разкопки – изстена Картър. – Имам шест килограма мръсотия под ноктите си. Нуждая се отчаяно от сън, а от добър източник знам, че по това време на годината в планината Адирондак има мухи с размерите на прилепи.

Знаеше, защото ги имаше и в Зелената планина във Върмонт. Погледна през прозореца със защитната мрежа и видя, че юнският ден е весел и слънчев, но не бе заблудена. Същата сутрин те едва не я изядоха, докато беше в градината.

– Не си ли любопитна какво се е случило със златото?

– Да, това е като Великденския заек. Покажи ми някакво доказателство, че съществува заек, който ходи на два крака и носи кошница с яйца, и може би ще повярвам, че има съкровище в онази планина.

– Хайде, онова злато не може да се е изпарило във въздуха. И какво е станало с тленните останки на избитите мъже?

Картър подпря хълбок на пералната машина.

– Американците въобще не е трябвало да превозват толкова количество злато, докато са държали в плен британски луд. Били са обречени да попаднат в засада. Единствената изненада е била, че Червения ястреб се е обърнал срещу тях. Ако някой от нападателите не е взел златото, вероятно някой друг го е направил и е имал здравия разум да си държи устата затворена. Колкото до телата, може да са навсякъде. Знаеш ли колко е голям резерватът Адирондак? Да бъдат намерени, е равносилно на това да спечелиш от лотарията.

Тя надникна над рамото си към пералната машина. Като се напълнеше с вода, мръсотията щеше да се размие и да се превърне в кал, но имаше място за още малко дрехи. Наведе се, за да вземе още един панталон в цвят каки.

– Споменах ли, че имаме кости? – каза провлечено Грейс. – От място, идентично на онова, описано от Фарнсуърт в дневника.

Картър рязко изправи гръб.

– Кости? Какви кости? Къде са били намерени?

Задоволството на Грейс пролича съвсем ясно.

– Конрад Лист ги откри в планината Фарел.

Като чу името, челюстта на Картър увисна.

– Този плъх. Този отвратителен...

Позволи си няколко наистина нецензурни, но много описателни прилагателни, последвани от единствено по рода си съществително.

– Свърши ли вече? – попита приятелката ѝ, развеселена.

– Едва ли. Истинско чудо е, че този човек може да намери дори собствения си задник в панталона си. И ако по някакво чудо го намери, следващият му ход ще бъде да го продаде за най-високата цена.

– Като оставим настрана професионалното съперничество...

– Този грубиян не е професионалист. Той пляккосва и краде.

– Не мога да оспоря това, но откри бедрена кост и част от ръка. Изследвахме ги тук, в Бостън, и са от периода.

– Това не означава, че са от...

– Бяха открити с разпятие.

Картър съвсем забрави за прането.

– Някакви отличителни знаци?

– Уиншип, 1773 година. Още не сме ги анализирали напълно, но изглеждат автентични.

Преподобният Джонатан Уиншип бе един от заселниците, които придружаваха генерала. Един от загиналите в планината.

Сърцето на Картър заби тежко в гърдите.

– И така, искаш ли да говорим за търсенето на Великденския заек? – попита Грейс спокойно.

* * *

Половин час по-късно те постигнаха съгласие и макар че прането остана сухо в пералнята, паякът внимателно бе пуснат отново на свобода. През по-голямата част от разговора им Картър крачеше напред-назад из къщата, но накрая се озова до масата за закуска, огряна от слънчевата светлина.

– Все още не разбирам защо Лист ти е дал кръста – каза тя. – Това не е в стила му. Колкото повече хора знаят за една находка, толкова по-трудно ще я продаде на черния пазар.

– Казва, че иска субсидия. Няма да му осигурим, разбира се. Ако е копал, той е прибрал онова, което има монетна стойност,

и се е отнесъл неправилно с другите находки, така че да не може да бъдат проучени.

Картър изсумтя презрително.

– Някой трябва да му вземе лопатата и мога веднага да му кажа къде да я завре. Истинската загадка е как Лист се е сдобил с разрешително да копае в онази планина.

– Няма е такава. Навлязъл е в частна собственост и както знаеш, представата на Фарел за добре дошъл не включва хляб и лимонада. Лист твърди, че някакъв побеснял горски го бил подгонил с оръжие и едва не го убил.

– Много лошо, че не е успял.

– Е, привлякъл е вниманието на Лист, което може би е причината да дойде във фондацията. Вероятно мисли, че субсидия от „Хол“ ще му осигури по-голяма надеждност, когато опита отново.

– Той ще се върне?

– Познаваш Лист. Лишен е от скрупули, но затова пък е упорит като муле. Затова трябва веднага да отидеш да разговаряш с Фарел. Знам къде е лятната му къща. Намира се на езерото Сагамор, а ти живееш на не повече от час от него. Чух, че по това време на годината обикновено прекарва уикендите там. Просто отиди с колата тази събота и помоли за разрешение да копаеш.

– Какво те кара да мислиш, че ще получа по-добър отговор?

– Първо, ще попиташ. И имаш по-хубави крака от Лист. Както и да е, баща ти не се ли движи в същите делови кръгове като Фарел...

– Млъкни веднага.

Картър застина на място, а гневът ѝ се изкачи по гърлото ѝ като киселина.

Грейс веднага се разкая.

– Съжалявам, Кей. Не исках да...

Използването на стария ѝ прякор напомни на Картър за дългата история, която имаше с приятелката си. Тя си пое дълбоко дъх и се опита да потисне гнева, който се надигаше всеки път, когато някой споменеше Уилям Уесекс. Трябваше ѝ миг, преди да отговори.

– Ако отида, няма да използвам баща си като *довод*.

Думата „довод“ бе произнесена като ругатня.

– Разбира се, че няма. Въобще не трябваше да го споменавам.

Като приключиха с разговора, Картър отиде на задната веранда. Планините се издигаха стръмни пред погледа ѝ и подпираха небето с вечнозелените си рамене. Беше купила земята и порутения хамбар, който вървеше с нея, заради великолепната гледка. Бяха ѝ необходими две години, за да превърне западащата сграда в място за живеене, но сега, когато домът ѝ бе завършен, не бе сигурна дали харесва повече него, или гледката. Беше срамота, че не им се наслаждаваше достатъчно.

Изви врат и остави слънчевите лъчи да погаят бузите и челото ѝ. Навсякъде около нея листата на тополите трептяха на лекия ветрец и тя чуваше далечното *чика-брд-брд-брд* на червенокрилия кос. Ако се заслушаше внимателно, долавяше дори ромоленето на потока, който беше в далечния край на имота ѝ.

Забави дишането си в опит да попие в тялото си заобикалящото я спокойствие.

Колко още време трябваше да мине, за да спре да потръпва при споменаването на името на баща си? Преди да се освободи от миналото?

Досега бяха минали две години.

Тя обърна гръб на великолепието на природата и се качи горе. Там, където преди качваха сеното, сега бяха офисът и спалнята ѝ. Дългото правоъгълно пространство бе любимата ѝ част от къщата – то не се прекъсваше от нещо, стените бяха покрити с ламперия от борово дърво, а в двата края имаше панорамни прозорци.

Бюрата, компютрите, проекторите и библиотеката с изследователски книги доминираха над всичко друго. По протежението на стените имаше рафтове, които бяха претъпкани с научни трудове, на някои от които авторът беше тя. Тази колекция от ресурси използваше най-често, а онова, което не ѝ беше достъпно веднага, лесно можеше да намери във Върмонтския университет в близкия Бърлингтън. Близко три години беше преподавател по археология и имаше офис и в университетското градче.

Колкото и да харесваше студентите си, предпочиташе да прави проучванията си у дома. Напоследък прекарваше много дълги нощи в миришещото на борово дърво свое убежище, забравила за времето, докато се опитваше да осмисли историческите открития.

Когато се умореше много и не можеше да държи очите си отворени, си лягаше на малкото легло, избутано в един ъгъл, като примирено отстъпваше пред нуждите на тялото си от почивка. Личните вещи не бяха важни за нея. Скрити в ниша, бяха гардеробът ѝ, пълнен с панталони в цвят каки, шкафчето, пълно с тениски и пуловери, и малката баня, в която имаше душ кабинка и мивка, но не и вана. На прозорците нямаше завеси, подът от чамово дърво бе гол.

За Картър това пространство отразяваше приоритетите ѝ в живота. Работата бе на първо място. А личният ѝ живот – на далечното второ.

Мина покрай бюрото си със сериозно изражение на лицето, отиде до шкафчето и издърпа едно чекмедже. Започна да тършува из тениските, докато не намери черната кожена кутийка, която търсеше.

Помисли си, че той може да върви по дяволите, и я отвори.

Сгушен сред сатена, легеше тежък колумбийски смарагд, закрепен за верижка от диаманти. Беше нелеп подарък, още един от опитите на баща ѝ да купи любовта ѝ. Кутийката бе пристигнала предната седмица чрез „Федерал Експрес“, в навечерието на двацет и осмия ѝ рожден ден.

И сега Картър трябваше да се отърве от подаръка. Отново.

Той винаги ѝ изпращаше бижута. За двацет и седмия ѝ рожден ден получи чифт застрашително големи диамантено-перленни обеци. Беше ги продала на търг и дала парите на местната болница. За двацет и шестия ѝ рожден ден подаръкът беше пръстен с рубин с размерите на топче за игра. Беше го продала на бижутер, а парите бяха помогнали на местното начално училище да обзаведат компютърна лаборатория.

А сега този смарагд.

Градът може би се нуждаеше от нова линейка. Или две.

Подаръците за рождените ѝ дни бяха ужасни, но тези за Коледа бяха дори още по-лоши. Баща ѝ изпращаше часовници. Всяка година. Винаги златни и скъпи, понякога с диаманти на циферблата, понякога с други скъпоценни камъни. Парите, които те носеха, тя даряваше на местния женски приют.

Започна да върти смарагда в ръце и да гледа как той улавя и отразява светлината. Картър се питаше къде според баща ѝ щеше да носи подобна огърлица. Когато бе излязла от къщи за последен път, тя бе изоставила начина на живот, с който бе из-

раснала, и той го знаеше. В деня, в който майка ѝ почина, тя се превърна от любимка на висшето общество в изгнаница по свой избор. Самоналоженото ѝ заточение означаваше, че приемите са част от миналото ѝ, точно както и баща ѝ, и всяка сутрин тя се събуждаше, благодарна за отсъствието им.

Картър прокара пръст по диамантената верижка, загледана в проблясването ѝ.

В сегашния ѝ живот тя по-скоро щеше да има нужда от палатка, отколкото от цял палат стаи, спрей против насекоми вместо такъв за коса и компас около врата, а не смарагд. Наслаждаваше се на простия си живот. Беше свободна да изследва страстта си към историята, имаше кариера и приносът ѝ беше уважаван. Наистина харесваше живота си.

През повечето време.

Понякога, когато нещата се поуспокояха и умът ѝ останеше свободен, се чувстваше самотна. Имаше малко приятели. Колкото до семейството, беше единствено дете, а най-близката ѝ братовчедка, Ейджей, живееше далече и имаше своя деен живот в света на конете. Сега имаше дори съпруг.

Картър се питаше дали нейното бъдеще включваше партньор.

Незабавният отговор беше отрицателен. Тя работеше всяка минута, когато не спеше, така че нямаше време за срещи, макар че, ако беше откровена, не мислеше, че повече свободно време щеше да реши проблема. Познаваше всички в университета и нито един не караше сърцето ѝ да се разтуптява. Освен това призракт на семейната ѝ трагедия я преследваше, където и да отидеше. Предателството на баща ѝ беше винаги с нея и непрекъснато ѝ напомняше, че не може да има доверие на мъжете.

Обстоятелствата не бяха благоприятни за среща с господин Подходящ.

Картър затвори кутийката и я напъха обратно в чекмеджето. Имаше по-добри начини за прекарване на времето си, вместо да се фокусира върху неща, които не може да промени.

Картър бе твърдо решена да не мисли за собственото си минало, макар професията ѝ да бе да изследва миналото. Живееше в настоящето и се опитваше да не мисли за всичко, което бе оставила зад гърба си. И успяваше, с изключение на моментите, когато подаръците пристигаха на прага ѝ. Два пъти в годината тя бе принудена да се изправя срещу сенките на миналото си и мразеше тези дни, ненавиждаше твърдоглавието и упоритостта

на баща си. Искаше ѝ се той да престане да се преструва, че между тях има нещо повече от биологична връзка, и се изкушаваше да му каже да спре да ѝ изпраща разни неща.

Само че не можеше да понася мисълта да разговаря с него.

Картър спря в средата на стаята, огледа книгите и диапозитивите, книжата и дневниците, в които записваше проектите си. Напомни си, че е сама. Свободна.

И каквато и цена да плащаше за това, че не живее живот лъжа, тя си струваше.

Закрачи към бюрото си с намерението да се обади на обичайния си сътрудник, Бъди Суифт, и да му каже, че имат работа. Ново копаене, както му казваха. Двамата бяха партньори по много проекти, а съпругата му Джо Джо и дъщеря му Ели често се присъединяваха към тях. Суифт, който живееше в Кеймбридж, Масачузетс, бяха най-близкото до семейство, което Картър имаше, и бяха причината да не вечеря сама пред телевизора на празници.

Не стигна до телефона. Отклони се, като видя отражението си в огледалото в банята. Жената, която я гледаше от там, имаше дълга лъскава черна коса, леденостудени сини очи и светла кожа, която бе леко изгоряла от слънцето.

Картър гледаше втрънчено отражението си. От ужасния ден на смъртта на майка ѝ насам, всеки път, когато се погледнеше в огледалото, виждаше баща си да я гледа от него. Имаха същия цвят на кожата и косата, една и съща костна структура и дори еднакви зъби, за бога.

През повечето дни Картър можеше да забрави за това, че егоизмът и изневярата му бяха разрушили семейството им. Можеше да се престори, че е сирак в света, освободена от събитията, които все още я караха да се буди нощем, обляна в студена пот. С изключение на ужасните моменти два пъти в годината, когато пристигаше омразният човек на „Федекс“, тя наистина можеше да забрави всичко.

Огледалата обаче оставаха постоянен проблем дори в собствената ѝ къща. Не искаше огледала под покрива си, но строителите ги бяха поставили в банята, преди тя да е успяла да изрази предпочитанията си.

Извърна се и се запита колко ли ще струва да ги махне от стената.

* * *

Ник Фарел бавно свали ръката, която държеше правния документ, който разглеждаше. Беше повече от недоволен. „Неизразимо подрастен“ беше може би по-точно определение.

– Корт, говорили сме за това и преди.

Но Кортлънд Фарел Грийн, шестнайсетгодишният му племенник, когото беше осиновил, бе твърдо решен да се бори. Хлапето се наведе напред и постави ръце на бюрото на Ник. От него се излъчваха гняв и топлина. Това, че косата му стърчеше като бодли на таралеж, изглеждаше в реда на нещата.

– *Ние* не сме говорили за нищо. *Ти* може би си решил нещо, но не става въпрос за *нас*.

Ник си пое дълбоко дъх. Когато това не помогна, той опита с други думи.

– Няма да ти позволя да отидеш на шестседмично пътуване през дивата пустош с братята Кантон. Те са в колежа...

– Което означава, че са отговорни.

– Не е отговорно да пиеш шотове „Йегермайстер“, докато някой припадне пиян на моравата на баща ти.

Спокойният поглед на Ник беше посрещнат с бунтарство.

– Случи се само веднъж! И това не означава, че са лоши момчета.

– А какво ще кажеш за случая, когато решиха да се проявят като престъпници и откраднаха кола?

Племенникът му извърна поглед.

– Да изразиш престъпника, който се крие в теб, не е добродетел – каза Ник сухо. – А престъпление.

Корт изправи гръб и скръсти ръце на гърди. Изглеждаше така, сякаш търсеше нов подход.

Ник зачака и не беше изненадан, когато погледът на племенника му срещна неговия.

– Мислиш си, че можеш да налагаш всякакви правила, само защото майка ми...

Но не можа да довърши. Замълча и остави миналото да увисне между тях.

– Защото майка ти определи мен да се грижа за твоето благополучие?

– Защото ти бях предаден като собственост. Тя изигра и двама ни, ако питаш мен.

Ник прокара длан през тъмната си коса.

– Не говори така.

– Защо не? Вярно е. Ти не можеш да се отървеш от мен, а аз не мога да се отърва от теб.

– Не гледам на нещата по този начин. Ти си моето семейство, което означава, че сме заедно, каквото и да стане.

– О, хайде! – Корт посочи бюрото с враждебен жест. – Тези книжа са твоето семейство. Интересуват те само компаниите ти и сделките ти. Разговаряме само тогава, когато ми казваш да не правя нещо. Прекарваме време заедно само когато ме водиш на лекар. Защо просто не зарежем тази работа с щастливото семейство? Не е като да имаш нужда от парите, които са в попечителския ми фонд. За теб те са дреболия. Можеш да ме изпратиш някъде...

– Не зарязвам отговорностите си.

– Може би трябва да пробваш от време на време.

Ник започна да разтрива слепоочията си. Чувстваше се така, сякаш кожата на челото му бе опъната до краен предел.

Корт дойде да живее при него преди пет години, след като родителите му загинаха в самолетна катастрофа. За Ник беше странно да бъде в компанията на дете. Момчето толкова много приличаше на сестрата, която Ник бе обичал. Имаше проблясващите очи на Мелина и беше много умен и да вижда лицето му, за Ник бе съжаление и мъчение. Корт бе живо напомняне, че Ник така и не бе отделил достатъчно време, за да покаже на сестра си колко много означаваше тя за него. Беше се заклел, че няма да се случи същото и със сина ѝ, но нещата между тях не се развиваха така добре, както се беше надявал.

В началото и двамата скърбяха и Ник не знаеше как да преодолее собствената си скръб и още по-малко – как да помогне на момчето. След като болката вече не бе толкова остра, между тях застанаха всекидневните му задължения да управлява множество компании и инвестиции. Разностранните бизнес интереси на Ник го караха да прекарва много време в реактивни самолети и заседателни зали. Опитите да балансира между изискванията на работата и нуждите на Корт изцеждаха силите му като нищо друго, преживяно дотогава.

Също така беше с вързани очи, що се отнасяше до родителските грижи. Баща му и майка му бяха мъртви от години, а хората, с които си имаше работа, бяха вещи в борсовите индекси и не знаеха как да постъпят, когато десетгодишно дете си изплаква очите от мъка, защото е изгубило майка си и баща си.

Ник се бе опитал да разбере как да преодолее отчуждаването помежду им. Беше чел книги, беше се обаждал на психолози, дори бе отишъл на терапевт. Отчаяно копнееше да има индекс или графика, които да показват как да се подобрят отношенията между родител и дете, но така и не откри такива. Нямаше количествена графика, която да казва кога да бъдеш силен, кога да му отпуснеш края. Кога да оставиш детето да се поучи от собствения си опит и кога има нужда да го предпазиш.

Болестта на момчето беше още едно усложнение. Ограниченията, които детският диабет налагаше на физическата активност на Корт, бяха основата на много от техните несъгласия. Напоследък споровете като че ли бяха безкрайни, но Ник бе твърдо решен да не се отказва от опитите си да постигне близост с него. Освен че приемаше отговорността, възложена от сестра му, много сериозно, той гледаше на Корт като на единствената възможност да бъде баща. Ник се съмняваше, че някога ще се ожени. Жените имаха навика да виждат бездънно портмоне, когато го погледнеха, а той не искаше да сбъдне мечтата за луксозен живот на някоя жена от хайлайфа.

Концентрира се върху племенника си. Не знаеше какво да прави с него, но не можеше да си представи живота без хлапето.

– Съжалявам. Просто не мога да ти позволя да отидеш.

Корт продължи да упорства.

– Тогава искам да прекарам лятото в Апалачите.

Ник преглътна ругатнята и направи всичко възможно да потисне гнева си.

– Знаеш, че не мога да ти позволя и това.

– Защо? – Гласът на Корт се извиси.

– Знаеш защо.

– Не съм инвалид.

– Прекалено много е за теб.

Хлапето се разтрепери от гняв.

– Как да разбера, ако не опитам? Как ще разбера какво мога да правя, ако ме държиш заключен? Ще полудея, ако остана тук три месеца!

Ник реши да остави ругатнята да излезе от устата му. Трябваше да подбира битките си.

– Няма да полудееш и знаеш, че не трябва да рискуваш.

– Никога нищо не ми позволяваш да правя! Ти пътуваш по света...

- Това не подлежи на обсъждане – прекъсна го Ник, сериозен.
- Но лекарят каза...
- Не.

Корт се взря в него гневно и прокара ръка през косата си, като пригладя някои от „бодлите“. Ник само го изгледа в отговор и хлапето накрая се предаде с негодувание, което бе ясно доловимо.

– Чудесно, нека бъде на твоето – измърмори, – просто ще си стоя тук сам и ще гния цяло лято, докато всички останали се наслаждават на живота.

- Няма да бъдеш сам.
- Няма ли? – запита Корт подозрително.
- Реших това лято да работя от тук вместо от града.

Ник се усмихна горчиво, като видя изражението на хлапето. То беше безценно, сякаш някой бе изпуснал тиган с врящо масло на крака му.

- Но... не можеш. Имаш си работа и...
- Чувал ли си някога за видео конференции и факсове? Удивително е какво могат да направят технологиите с живота на човека.

– Ще бъде отвратително!

– Животът ще е непоносим, ако си тук сам, и ще бъде също така непоносим, ако не си?

– Предпочитам да съм сам, отколкото с теб.

Корт се втурна във вратата, като затръшна вратата толкова силно, че махагоновата рамка се разтресе.

Ник поклати глава. Чувстваше се много стар. Беше успял да избегне някои от най-безмилостните играчи от Уолстрийт, беше автор на финансови трансакции, които бяха истинска революция в областта на сливането и поглъщането на корпорации, беше съветвал президенти, за бога.

Но десет минути в затворено пространство с Корт и се чувстваше така, сякаш не можеше да каже кое е лакътят и кое – задникът му.

Стана от кожения стол и отиде до редицата прозорци, които гледаха към езерото. Усещаше приближаването на пристъп на мигрена, гърбът му се беше схванал по време на полета от Япония предишната вечер и го гризеше чувството, че е забравил нещо важно. В опит да се предпази от шестте часа на болка и повръщане, които щеше да му причини главоболието,

сложи две хапчета под езика си и разтри тила си, докато те се разтворят.

Чу тихо почукване зад гърба си.

– Влез – каза, без да се обърне.

Веднага разбра кой е влязъл в кабинета му. Долавяше парфюма ѝ – скъп френски аромат, който ненавиждаше. Беше противно сладникав и сякаш залепваше за ноздрите му, усилвайки мигрената.

Обърна се и загледа как Кандис Хансън, жената, с която излизаше от шест месеца, прекосява кабинета му. На прекрасното ѝ лице имаше ведра усмивка, а косата ѝ бе оформена така, че да изглежда разрошена от бриза, и сякаш казваше „аз съм край езерото“. Белите ленени къси панталонки и ризата с поло яка, които носеше, бяха перфектни за игра на тенис, каквато никога нямаше да видят, а маратонките ѝ блестяха, току-що извадени от кутията.

„Безупречна, както винаги“, помисли си той и не почувства нищо, когато я погледна.

Връзката им беше стриктно обществено удобна, с много малко интимност извън секса. Беше точно каквото той искаше, всичко, за което имаше време, и доскоро тя играеше по правилата. Никога не го притискаше за повече, винаги беше на разположение, когато той я пожелаеше, и беше много добра домакиня на партитата му. Обаче се задаваха проблеми на хоризонта. Думата с „б“ се промъкваше в речника ѝ, а това означаваше, че дните ѝ са преброени.

Кандис седна на стола срещу бюрото му, кръстоса скромно крака и постави длани на коленете си, преплела пръсти.

Ник изстена. Когато тя седнеше, това означаваше повече от петминутно обсъждане на обществените им ангажименти.

– Искам да те уверя – каза тя превзето, както обикновено говореше, – че всичко е готово за утре вечер.

Това изказване бе последвано от широка усмивка, която не придаде живот на очите ѝ. Макар зъбите ѝ да блестяха и устните ѝ да бяха повдигнати в тъгълчетата, чертите ѝ оставаха някак празни. Всъщност лицето ѝ като цяло бе безизразно. В началото това го бе заинтригувало и го караше да се пита какво се крие зад маската. Но когато я опозна по-добре, започна да подозира, че външността ѝ е най-голямата ѝ добродетел.

– Какво за утре вечер?

Той скръсти ръце на гърдите си.

– Нашето парти, мили – прошепна тя. – За операта.

Ник премигна. Мигрената се засилваше и имаше празни петна в зрението му, а Кандис се губеше сред морето от черни точки.

– Петдесет души ще дойдат за вечеря – каза тя тихо.

Ето, значи, какво забравяше.

Телефонът на бюрото му звънна.

Раздразнен, той се запита дали още някой не искаше да дойде и не беше решил, че е по-добре директно да предизвести. След още десет минути щеше да му е съвсем зле.

– Извини ме – каза, защото знаеше, че тя ще чака.

Ник вдигна слушалката на телефона и като чу кой се обажда, я задържа между рамото и ухото си и се обърна към Кандис.

– Ще говорим по-късно.

Тя се изправи и спокойно се усмихна.

– Това би било прекрасно, но не се тревожи. Погрижила съм се за всичко.

– Обзалагам се, че е така.

Вратата безшумно се затвори зад нея.

Той си помисли, че тя е призрак. Някой, който просто се носи през живота, без да докосва нищо и никого.

– Господин Фарел? – повтори гласът от другата страна на линията.

– Тук съм – каза той отсечено и се опита да погледне часовника си.

Успя да го накара да се появи в полезрението му и реши, че има още пет минути, преди болката да го съкруши.

– Господин Уесекс е на линия.

– Ник, как си? – запита мъжът.

– Чудесно – отговори той и се отпусна на стола си. – Но съм малко зает.

Скоро щеше да започне да повръща.

– Напълно разбирам. – Гласът на Уесекс издаваше пари, власт и синята му кръв. – Обаждам се само да разбера как върви малката ни трансакция.

„Нашата малка трансакция“ беше бизнес сделката, която Ник обмисляше преди кавгата с Корт. Преговорите включваха близо милиард долара, а сделката беше съвместна атака срещу враг, който Ник бе твърдо решен да смачка.

– Знаеш ли какво – каза той с пресъхнала заради болката уста. – Ще дам парти утре вечер. Защо не дойдеш? Можеш да летиш до Олбъни и от там да наемеш лимузина. Поканени са доста хора, но двамата с теб ще намерим тихо кътче, за да поговорим.

– Много мила покана. Кажете ми кога ще се обвържете с прекрасната Кандис?

В ума на Ник изникнаха две представи. Снежна топка и пъкъл.

– Свободен ли си утре? – запита той, избягвайки да отговори.

– За нещастие, не. Ще прекарам останалата част от месеца в Южна Америка и трябва да уредя всичко тук, в града, преди да замина. Адвокатите ми през цялото време ще знаят къде съм, разбира се, но предполагам, че няма да сме готови за устройването на засадата, докато не се върна.

Ник започна да се облива в студена пот.

– Мисля, че си прав – измърмори, вече нямаше време. – Безопасно пътуване.

Някак си успя да остави слушалката обратно на мястото ѝ и да отиде с куцукане до дивана, като вземе със себе си книжна торбичка. Легна по гръб и покри очите си с ръка, за да се предпази от слънчевата светлина.

Защо предците му не бяха си устроили лятно убежище в някоя пещера?

Болката беше нагорещена до бяло, стрелкаше се през главата му като огън, пулсираше с ритъма на сърцето му. Образи изпълваха ума му, халюцинации, причинени от главоболието и хапчетата. Опитваше се да намери някакъв смисъл в тях, когато някой повдигна ръката му и постави торбичка лед на челото му.

– Гърти – изстена той, – как така винаги узнаваш?

Възрастната жена се засмя тихо, той я чу да отива до прозорците и да дърпа завесите.

– Просто знам.

Когато тя се върна при него, Ник полуотвори очи и видя грубото, набръчкано и красиво лице на жената, която го бе отгледала. Гърти Макнат беше със семейство Фарел цял живот, както майка ѝ и баба ѝ преди нея. На земята на Фарелови имаше представители на нейното семейство, откакто те бяха станали собственици.

Тя го погали по косата.

– Мразя това – каза той и дълбокият му глас прозвуча нехарактерно писклив в неподвижния въздух.

– Знам, *шушу* – прошепна Гърти. – Но скоро ще премине.

Тя остана още малко, а после го остави на мрака и агонията. Не можеше с нищо повече да облекчи състоянието му. Изпитанието бе само негово и той трябваше да го изтърпи.

Ник си помисли, че е добре, дето е издръжлив, преди поредната вълна от болка да го връхлети.

Стомахът му се надигна и преобърна и той сляпо затърси книжната торбичка. Преди да изпадне в състояние почти до безсъзнание, повърна обяда, приготвен му от Гърти.